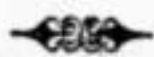

Σὰν τὸ φεγγάρι τ' οὐρανοῦ ποτὲ δὲν εἶν' ἡ ἴδια.

Μιὰ σκυθρωπή, μιὰ γελαστή, ἔχει πολλὰ παιγνίδια.

Μιὰ κρύα καὶ μιὰ καίει,
καὶ μιὰ γελᾷ, μιὰ κλαίει,
καὶ ἔχει 'ς τὴ γοργὴ ματιὰ
μιὰ φῶς καὶ μιὰ φωτιά.
Τὸ βλέμμα της ὁ ἔρως
γυρίζ' εἰς κάθε μέρος,
καὶ στῆθος ποῦ δὲν ἀγαπᾷ
ὥς εὖρη, τὸ κτυπᾷ.
Σωροὺς θυμάτων θέλει,
καὶ ποῦ κτυποῦν τὰ βέλη
ὀλίγον τὴν μέλει·
κ' ἡ εὐστροφος γυνὴ
τοὺς αἰχμαλώτους λησμονεῖ,
τὰ ἔπλ' ἄλλοῦ κινεῖ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΟΥΛΙ

Μελ. Gumbert: (Die Vogelem), B. 42. 16

Χαρὰ 'ς τὸ ἐλεύθερο πουλί.
Ἀπλώνει τὰ γοργὰ πτερὰ,
περνᾷ ξηραῖς, περνᾷ νερά,
ἔπου ἡ καρδιά του τὸ καλεῖ.

Ἄν τὸ κλαδί του μαραθῇ,
τὴν πρώτη του φωλεὰ χαλᾷ.
Γι' αὐτὸ ἡ ἀνοιξὶς γελᾷ
ἔπου εἶν' ἐκείνη ποῦ ποθεῖ.
Ἐκεῖ πετᾷ κ' ἐκ νέου ζῇ.

—

Ἐγὼ 'ς τὸ ἔρημο κλουβὶ
τὸ εὐτυχισμένο τὸ φθονῶ.
Θέλω νὰ φύγω, καὶ θρηνῶ,
καὶ εἶν' οἱ θρῆνοί μου βωβοί.

—

Ἡ πικραμένα καὶ βαρεὰ
παράπονα ἂν κελαῖδῶ,
ποιὸς θὰ μὲ φέρῃ μέσα ἐδῶ
τὴν ἄχαρι παρηγοριά,
ὅταν δὲν ζῶ ἐκεῖ ποῦ ζῇ;

—

Νά 'γω ζητῶ κάμμιὰ φορὰ
νὰ διῶ ἐκείνην π' ἀγαπῶ,
ὅμως 'ς τὰ σίδερα κτυπῶ·
νεκρὰ μὲ πέφτουν τὰ πτερά.

—

Μὲ χαμηλὴ τὴν κεφαλὴ,
κρυμμένη μέσα 'ς τὸ πτερὸ,
βλέπω τὴ γῆ παντοῦ θολή,
καὶ νὰ πεθάνω λακταρῶ,
παρὰ νὰ ζῶ ἔπου δὲν ζῇ.

